

Människokroppens potential

Det är inget direkt fel på naturprogrammen i TV. De är ofta välgjorda. Många programledare har säkert haft ett brinnande helvete när dom låtit sig hissas ner i vrålande vulkaner och stoppat kameror i mördarmusslans klappkäft o.s.v.

Nej, det är inget fel på modet och entusiasmen. Däremot tycker jag det ofta är något fel på innehållet.

Till exempel när de skildrar den "fantastiska människokroppen" och "livets mirakel".

Jag känner inte igen mig.

De pratar fantastiska celler, om fibriller och sköra strukturer och precision och ofattbar samverkan. Jag innehåller tydligen allt det där som dom talar om: kropp och liv och hjärna osv. Men ändå känner jag inte igen mig.

Jag har skrivit en dikt om detta som jag nu ska få be att läsa. Den går så här:

Jag hörde att min hjärna mol och grunnar

Och bär på en enorm potential

Att celler är oändligt djupa brunnar

Som sväljer hela rymder i sitt skal.

Att min tanke är ett dån från katarakter

med elektroner virvlande i dans

Här (ja, det kan förstås inte ni se, men jag pekar på huvet

mitt)

slumrar evighetens alla makter

Och sanningen om allt som finns och fanns.

(Detta var versen och nu kommer själva moralen:)

Men hur kommer det sig då

att allt jag gör blir en enda röra?

Att jag knappast kan tänka en tanke klar?

Och att mycket av det jag tänker blir fel?

Att ingenting stämmer i mina val?

Och att jag knappt kan dra ett streck med en linjal?

Där har ni själva existensen i ett nötskal.

Och den fantastiska, orgiastiska extasen i tillvaron, som så många talar om, har jag då aldrig känt... det skulle i så fall vara den gången då jag lagade cykeldäcket i farstun och glömde stänga Solutionstuben.

aug 87